

Kniha Daniel – číslo sto sedmdesát osm

Prorocké paralely: Naplňování Daniela 11 v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-04-08

Verše šestnáct až devatenáct v jedenácté kapitole knihy Daniel představují dějiny počínající brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech až do chvíle, kdy povstane Michael a lidská doba milosti se uzavře. Proto rovněž představují dějiny veršů čtyřicet jedna až čtyřicet pět téže kapitoly.

Ale ten, který proti němu přitáhne, bude jednat podle své vůle a nikdo před ním neobstojí; a postaví se v přeslavné zemi, která bude jeho rukou strávena. Obrátí také svou tvář, aby vešel se silou celého svého království, a přímí budou s ním; tak učiní. A dá mu dceru žen, aby ji zkazil; ale ona neobstojí na jeho straně ani nebude pro něho. Potom obrátí svou tvář k ostrovům a mnohých se zmocní; ale kníže ve svůj vlastní prospěch učiní přítrž potupě, kterou mu způsobil; bez své vlastní potupy ji obrátí na něho. Potom obrátí svou tvář k pevnosti své vlastní země; ale klopýtne a padne a nebude nalezen. Daniel 11,16–19.

Když sestra Whiteová pojednávala o závěrečném naplnění jedenácté kapitoly knihy Daniel, prohlásila, „že velká část dějin, které se v tomto proroctví naplnily, bude zopakována.“ Verše čtyřicet jedna až čtyřicet pět opakují prorocké dějiny těchto veršů. Tyto verše se naplnily tehdy, když pohanský Řím převzal vládu nad světem tím, že nejprve dobyl tři zeměpisné oblasti.

„Ačkoli Egypt nemohl obstát před Antiochem, králem severu, Antiochos nemohl obstát před Římany, kteří nyní vytáhli proti němu. Žádná království již nebyla schopna odolávat této vzrůstající se moci. Sýrie byla dobyta a připojena k Římské říši, když Pompeius roku 65 př. Kr. zbavil Antiocha Asiaticus jeho držav a učinil ze Sýrie římskou provincii.

„Táž mocnost měla také stanout v Svaté zemi a strávit ji. Řím se spojil s Božím lidem, Židy, smlouvou v roce 162 př. Kr., od kteréhožto data zaujímá význačné místo v prorockém kalendáři. Nad Judskem však nezískal pravomoc skutečným dobytím až do roku 63 př. Kr.; a stalo se to následujícím způsobem.

„Když se Pompeius vracel ze své výpravy proti Mithridatovi, králi Pontu, zápasili o judskou korunu dva uchazeči, Hyrkanos a Aristobulos. Jejich spor byl předložen Pompeiovi, který brzy rozpoznal neopravenost nároků Aristobulových, avšak přál si odložit rozhodnutí v této záležitosti až po své dlouho vytoužené výpravě do Arábie a slíbil, že se pak vrátí a jejich věci uspořádá tak, jak se bude zdát spravedlivé a náležité. Aristobulos, jenž prohlédl skutečné Pompeiovy úmysly, pospíšil zpět do Judska, ozbrojil své poddané a připravil se k ráznému odporu, rozhodnut za každou cenu udržet si korunu, o níž předvídal, že bude přirčena jinému. Pompeius těsně pronásledoval uprchlíka. Když se přiblížil k Jeruzalému, Aristobulos, počínaje litovat svého postupu, vyšel mu vstříc a snažil se věc urovnat tím, že slíbil naprostou poddanost a veliké peněžní částky. Pompeius tuto nabídku přijal a vyslal Gabinia v čele oddílu vojáků, aby peníze převzal. Když však tento legát dorazil do Jeruzaléma, našel brány před

sebou uzavřené a z hradeb mu bylo řečeno, že město se dohodou nebude řídit.“

„Pompeius, aby takovýto klam nezůstal beztrestný, dal Aristobula, jehož si ponechal u sebe, spoutat okovy a ihned vytáhl s celým svým vojskem proti Jeruzalému. Přívrženci Aristobulovi byli pro hájení města; přívrženci Hyrkánovi pro otevření bran. Poněvadž těchto bylo více a prosadili se, byl Pompeiovi umožněn volný vstup do města. Načež se stoupenci Aristobulovi uchýlili na chrámovou horu, pevně odhodláni hájit to místo právě tak, jako byl Pompeius odhodlán je dobýt. Na konci tří měsíců byla ve zdi prolomena trhlina dostatečná k útoku a místo bylo dobyto ostrým mečem. V hrozném krveprolití, jež následovalo, bylo pobito dvanáct tisíc osob. Byl to dojemný pohled, poznamenává dějepisec, vidět kněze, kteří, právě zaměstnání bohoslužbou, klidnou rukou a s neochvějným úmyslem pokračovali ve své obvyklé službě, zdánlivě nevědomi divokého zmatku, ačkoli všude kolem nich byli jejich přátelé vydáváni na smrt a ačkoli se často jejich vlastní krev mísila s krví jejich obětí.“

„Když ukončil válku, Pompeius zbořil hradby Jeruzaléma, převedl několik měst z pravomoci Judska pod pravomoc Sýrie a uložil Židům poplatek. Tak se Jeruzalém poprvé dobytým způsobem ocitl v rukou té moci, která měla držet ‚slavnou zemi‘ ve svém železném sevření, dokud ji zcela nepohltila.“

„Verš 17. I obrátí svou tvář, aby vešel se silou celého svého království, a přímí budou s ním; tak učiní. A dá mu dceru žen, aby ji zkazil; ale neobstojí na jeho straně ani nebude pro něho.“

„Biskup Newton podává pro tento verš jiné čtení, které se zdá zřetelněji vyjadřovat jeho smysl, a to takto: ‚Obrátí také svou tvář, aby násilím vstoupil do celého království.‘ Verš 16 nás dovedl až k dobytí Sýrie a Judska Římany. Řím již dříve dobyl Makedonii a Thrákii. Egypt byl nyní všim, co zbývalo z ‚celého království‘ Alexandra a co dosud nebylo podrobno římské moci; tato moc nyní obrátila svou tvář, aby do té země vstoupila násilím.“

„Ptolemaios Auletés zemřel roku 51 př. Kr. Korunu a egyptské království odkázal svému nejstaršímu synovi a dceři, Ptolemaiovi a Kleopatře. Ve své závěti ustanovil, aby spolu uzavřeli manželství a vládli společně; a protože byli mladí, byli svěřeni pod poručnictví Římanů. Římský lid tuto odpovědnost přijal a ustanovil Pompeia poručníkem mladých dědiců Egypta.“

„Nedlouho poté, co mezi Pompeiem a Caesarem vypukl spor, byla mezi oběma vojevůdci svedena proslulá bitva u Farsálu. Pompeius, jsa poražen, uprchl do Egypta. Caesar jej tam ihned následoval; avšak před jeho příchodem byl Pompeius podle zavražděn Ptolemaiem, jehož byl ustanoven poručníkem. Caesar proto převzal ustanovení, které bylo dáno Pompeiovi, totiž aby byl poručníkem Ptolemaia a Kleopatry. Nalezl Egypt ve zmatku v důsledku vnitřních nepokojů, neboť Ptolemaios a Kleopatra se stali navzájem nepřátelskými a ona byla zbavena svého podílu na vládě. Navzdory tomu neváhal vylodit se v Alexandrii se svou malou silou, 800 jezdců a 3200 pěšáků, ujmout se posouzení tohoto sporu a převzít jeho urovnání. Jak se nepokoje den ze dne stupňovaly, Caesar shledal, že jeho malá síla nestačí k udržení jeho postavení, a protože nemohl Egypt opustit kvůli severnímu větru, který v tom ročním období vál, poslal do Asie a nařídil, aby mu všechna vojska, která v oné oblasti měl, přišla co nejdříve na pomoc.“

„Nanejvýš zpupným způsobem nařídil, aby Ptolemaios a Kleopatra rozpustili svá vojska, předstoupili před něho k urovnání svých sporů a podrobili se jeho rozhodnutí. Jelikož Egypt byl nezávislým královstvím, byl tento zpupný rozkaz pokládán za urážku jeho královské důstojnosti, načež Egyptané, prudce rozhněvaní, sáhli po zbraních. Caesar odpověděl, že jednal na základě vůle jejich otce, Auléta, jenž svěřil své děti do poručnictví senátu a lidu římského, jehož veškerá pravomoc byla nyní jakožto v osobě konzula soustředěna v něm; a že jako poručník měl právo mezi nimi rozhodovat.“

„Záležitost mu byla nakonec předložena a byli ustanoveni obhájci, aby hájili věc příslušných stran. Kleopatra, vědoma si slabosti velkého římského dobyvatele, usoudila, že krása její přítomnosti bude při zajištění rozsudku v její prospěch účinnější než kterýkoli obhájce, jehož by si mohla najmout. Aby se dostala do jeho přítomnosti nepozorovaně, uchýlila se k následující lsti: Natáhla se v plné délce do uzlu šatstva; Apollodóros, její sicilský sluha, jej zabalil do plátna, svázal řemenem, a pozvednuv jej na svá herkulovská ramena, zamířil do Caesarových komnat. S tvrzením, že nese dar pro římského vojevůdce, byl vpuštěn branou citadely, vstoupil do Caesarovy přítomnosti a složil bříme k jeho nohám. Když Caesar tento oživlý uzel rozvázal, hle, stanula před ním krásná Kleopatra. Lest mu byla velmi vzdálena tomu, aby se mu znelíbila, a protože byl povahy popsané v 2 Peter 2:14, první pohled na tak krásnou osobu, praví Rollin, na něj zapůsobil právě tak, jak si byla přála.“

„Caesar nakonec rozhodl, že bratr a sestra mají podle úmyslu závěti zaujmout trůn společně. Pothinus, nejvyšší státní ministr, jenž se především přičinil o vypuzení Kleopatry z trůnu, obával se následků jejího navrácení. Proto začal podněcovat žárlivost a nepřátelství proti Caesarovi tím, že mezi lidem šířil domněnku, že zamýšlí nakonec svěřit Kleopatře výhradní moc. Brzy nato následovalo otevřené povstání. Achillas v čele 20 000 mužů vytáhl, aby Caesara z Alexandrie vypudil. Caesar, který dovedně rozmístil svůj malý oddíl v ulicích a uličkách města, neměl s odražením útoku žádné potíže. Egyptané se pokusili zničit jeho loďstvo. On jim to oplatil tím, že spálil jejich. Některá z hořících plavidel byla vehnána blízko nábreží, několik městských budov vzplálo a slavná alexandrijská knihovna, obsahující téměř 400 000 svazků, byla zničena.“

„Protože válka nabývala stále hrozivějšího rázu, Caesar požádal o pomoc všechny sousední země. Na pomoc mu připlulo z Malé Asie velké loďstvo. Mithridatés se vydal do Egypta s vojskem shromážděným v Sýrii a Kilikii. Antipatros Idumejský se k němu připojil se 3 000 Židy. Židé, kteří drželi průchody do Egypta, umožnili vojsku projít bez překážek. Bez této spolupráce z jejich strany by byl celý plán musel ztroskotat. Příchod tohoto vojska rozhodl zápas. U Nilu byla svedena rozhodující bitva, která skončila úplným Caesarovým vítězstvím. Ptolemaios, když se pokoušel uprchnout, se utopil v řece. Alexandrie i celý Egypt se potom podrobily vítězi. Řím nyní vstoupil do celé původní Alexandrové říše a pohltil ji.“

„Pochytivými‘ tohoto textu jsou nepochybně mínění Židé, kteří mu poskytli již zmíněnou pomoc. Bez ní by byl musel selhat; s ní si Egypt roku 47 př. Kr. zcela podrobil své moci.

„Dcera žen, aby ji zkazil.‘ Vášně, kterou Caesar pojal ke Kleopatře, s níž měl jednoho syna, připisuje dějepisec jako jediný důvod toho, že podnikl tak nebezpečné tažení, jakým byla egyptská válka. To jej zdrželo v Egyptě mnohem déle, než to vyžadovaly jeho záležitosti,

neboť celé noci trávil při hostinách a hýření s prostopášnou královnou. „Avšak,“ pravil prorok, „neobstojí na jeho straně ani nebude pro něho.“ Kleopatra se potom připojila k Antoniovi, nepříteli Augusta Caesara, a vynaložila veškerou svou moc proti Římu.“

„,VERŠ 18. Potom obrátí svou tvář k ostrovům a mnohé dobude; avšak kníže pro své vlastní zájmy způsobí, že pohana jím způsobená přestane; a bez své vlastní pohany ji obrátí zpět na něj.““

„Válka s Farnakem, králem Kimmerského Bosporu, jej nakonec odvedla z Egypta. „Když dorazil tam, kde byl nepřítel,“ praví Prideaux, „aniž by dopřál jak sobě, tak jim jakéhokoli oddechu, ihned na ně zaútočil a dosáhl nad nimi naprostého vítězství; zprávu o tom napsal jednomu svému příteli těmito třemi slovy: Veni, vidi, vici; Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem.“ Druhá část tohoto verše je zahalena jistou nejasností a panuje rozdílnost názorů ohledně jejího výkladu. Někteří ji vztahují k dřívějšímu období Caesarova života a domnívají se, že její naplnění nacházejí v jeho sporu s Pompeiem. Avšak předcházející i následující události, v proroctví jasně vymezené, nás nutí hledat naplnění této části předpovědi mezi vítězstvím nad Farnakem a Caesarovou smrtí v Římě, jak je uvedena v následujícím verši. Úplnější dějiny tohoto období by snad mohly vynést na světlo události, které by učinily použití tohoto úseku beze všeho rozpaků.“

„,VERŠ 19. Potom obrátí svou tvář k pevnosti své vlastní země; avšak klopýtne a padne a nebude nalezen.““

„Po tomto dobytí Caesar porazil poslední zbývající zbytky Pompeiovy strany, Catona a Scipiona v Africe a Labiena a Vara ve Španělsku. Když se vrátil do Říma, „pevnosti své vlastní země“, byl učiněn doživotním diktátorem; a byly mu uděleny i takové další pravomoci a pocty, které z něho ve skutečnosti učinily absolutního vládce celé říše. Prorok však řekl, že klopýtne a padne. Tento jazyk naznačuje, že jeho pád bude náhlý a neočekávaný, jako když člověk náhodou klopýtne při chůzi. A tak tento muž, který bojoval a zvítězil v pěti stech bitvách, dobyl jeden tisíc měst a usmrtil jeden milion sto devadesát dva tisíc mužů, padl nikoli v rachotu bitvy a v hodině zápasu, nýbrž tehdy, když se domníval, že jeho cesta je hladká a posetá květinami a že nebezpečí je daleko; neboť když zaujal své místo v senátní síni na svém zlatém trůnu, aby z rukou onoho shromáždění přijal titul krále, dýka zrady jej náhle zasáhla do srdce. Cassius, Brutus a další spiklenci se na něj vrhli a on padl, proboden třiadvaceti ranami. Tak náhle klopýtl a padl a nebylo ho lze nalézt, roku 44 př. Kr.“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 258–264.

Historické naplnění pohanského Říma (krále severu), jenž byl ustanoven na trůn, je dějinami, které předobrazují dějiny dosazení moderního Říma na trůn při trojnásobném spojení, k němuž dojde v brzy přicházejícím nedělním zákonu. Tyto dějiny jsou rovněž předobrazeny ve verších třicet až třicet šest, které ukázaly, kdy bylo papežství poprvé dosazeno na trůn roku 538. Verše šestnáct až devatenáct a verše třicet jedna až třicet šest oba představují konečný vzestup a pád nevěstky Týru. Tyto dějiny byly rovněž znázorněny ve verších pět až devět, kdy byl první král severu ustanoven poté, co dobyl tři zeměpisné oblasti. Poté uzavřel smlouvu s králem jihu, avšak smlouvu porušil, a v odpověď na to král jihu zasadil smrtelnou ránu a král severu zemřel v egyptském zajetí.

Verše pět až devět, verše šestnáct až devatenáct a verše třicet až třicet šest představují tři prorocké linie, které se naplňují ve verších čtyřicet až čtyřicet pět. Když sestra Whiteová uvedla, že „mnohá část dějin, která se v tomto proroctví naplnila, se bude opakovat“, ve skutečnosti to znamenalo, že celá kapitola znázorňuje verše čtyřicet až čtyřicet pět. Verše dvacet až dvacet dva označují narození a smrt Krista, a tím představují dobu konce jak v roce 1798, tak v roce 1989 skrze Jeho narození, a poté Jeho smrt na kříži představovala 22. říjen 1844 a nedělní zákon.

Dvacátý třetí verš určuje svazek mezi Židy a Římem během dějin makabejského povstání. „Svazek“ v těchto dějinách je znázorněn daty 161 př. Kr. a 158 př. Kr. Makabejské dějiny představují vnitřní linii, která má svůj počátek ve „svazku“ mezi Římem a makabejskými Židy, jenž byl zahájen Židy, a nakonec skončila tím, že Židé prohlásili, že nemají krále kromě císaře. Dvacátý třetí verš ovšem následuje po verších dvacátém prvním a dvacátém druhém a dvacátý první verš určuje narození Krista, které je prorockým časem konce, zatímco dvacátý druhý verš určuje kříž, který představuje nedělní zákon.

Na kříži Židé označili Caesara (Řím) za svého krále a „spojenectví“ ve dvacátém třetím verši odkazuje na počátek rozhodnutí Židů sloužit Římu, právě v závěrečném bodě, kdy Židé vyhlásili svou oddanost Římu. Po konci Židů, jak je znázorněn na kříži, následuje počátek spojení Židů s Římem.

Verše dvacet čtyři až třicet popisují tři sta šedesát let, během nichž pohanský Řím vládl svrchovaně od bitvy u Actia roku 31 př. Kr. až do přenesení hlavního města z Říma do Konstantinopole roku 330. Období tří set šedesáti let je předobrazem tisíce dvou set šedesáti let, během nichž papežský Řím vládl svrchovaně, a společně představují období z verše čtyřicet jedna a trojnásobné sjednocení, k němuž dojde při brzy nastávajícím nedělním zákonu, až do ukončení doby milosti.

Všechny prorocké dějinné linie v jedenácté kapitole se shodují s posledními šesti verši Daniela jedenácté, avšak právě prorocké dějiny od času konce v roce 1989, znázorněné ve verši čtyřicátém až po nedělní zákon ve verši čtyřicátém prvním, jsou „tou částí Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům“. Dějiny, jež jsou ve verši čtyřicátém ponechány prázdné, jsou Zjevením Ježíše Krista, které je odpečetěno, když je čas blízko, těsně před uzavřením doby milosti.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Máme příkázání Boží a svědectví Ježíše Krista, které je duchem proroctví. V Božím slově lze nalézt neocenitelné drahokamy. Ti, kdo zkoumají toto slovo, mají zachovávat mysl jasnou. Nikdy by neměli hovět zvrácené chuti v jídle ani v pití.

„Budou-li to činit, mozek bude zmaten; nebudou schopni snést námahu hlubokého zkoumání, aby odhalili význam těch věcí, které se vztahují k závěrečným výjevům dějin této země.”

„Až budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, budou mít věřící zcela odlišnou náboženskou zkušenost. Bude jim dopráno takových pohledů do otevřených bran nebe, že srdce i mysl budou proniknuty charakterem, který si všichni musí vypěstovat, aby zakusili blaženost, jež má být odměnou těch, kdo jsou čistého srdce.

„Pán požehná všem, kdo budou pokorně a tiše usilovat o porozumění tomu, co je zjeveno ve Zjevení. Tato kniha obsahuje tolik toho, co je plné nesmrtelnosti a slávy, že všichni, kdo ji čtou a horlivě zkoumají, přijímají požehnání určené těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm zapsáno.““

„Jedna věc bude při studiu Zjevení jistě pochopena — že spojení mezi Bohem a Jeho lidem je těsné a určité.“

„Mezi nebeským vesmírem a tímto světem je vidět podivuhodná souvislost. To, co bylo zjeveno Danielovi, bylo později doplněno zjevením, které bylo dáno Janovi na ostrově Patmos. Tyto dvě knihy by měly být pečlivě studovány. Daniel se dvakrát tázal: Jak dlouho to potrvá až do konce času?“

„A slyšel jsem, ale neporozuměl jsem; i řekl jsem: Ó Pane můj, jaký bude konec těchto věcí? A řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní pak budou páchat bezbožnost, a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. A od času, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, bude tisíc dvě stě devadesát dní. Blahoslavený, kdo vytrvá a dojde do tisíce tří set třiceti pěti dnů. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.“

Byl to Lev z pokolení Judova, kdo rozpečetil knihu a dal Janovi zjevení toho, co má být v těchto posledních dnech.

„Daniel stál na svém místě, aby nesl své svědectví, které bylo zapečetěno až do času konce, kdy mělo být našemu světu hlášáno poselství prvního anděla. Tyto věci mají v těchto posledních dnech nekonečný význam; avšak zatímco ‚mnozí budou očištěni, vybíleni a přetaveni‘, ‚bezbožní budou páchat bezbožnost, a nikdo z bezbožných neporozumí‘. Jak pravdivé to je! Hřích je přestoupením Božího zákona; a ti, kdo nepřijmou světlo týkající se Božího zákona, neporozumějí hlásání poselství prvního, druhého a třetího anděla. Kniha Daniel je odpečetěna ve Zjevení Janovi a vede nás kupředu k posledním výjevům dějin této země.“

„Budou naši bratři pamatovat na to, že žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů? Čtěte Zjevení ve spojení s Danielem. Učte těmto věcem.“ Testimonies to Ministers, 114, 115.